

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Č. O. B., a. s.**, M., B., IČO: X., proti žalovaným: **I./ JUDr. I. S., H., K., správkyňa konkurznej podstaty úpadcu K. I. spol. s r. o. K.**, N. Z., K. – mestská časť Šaca, IČO: X., **II./ Ing. H. K., L., K.** – Šaca, **III./ Ing. V. K., L., K.** – Šaca, **IV./ Ing. J. M., Š., K.**, správca konkurznej podstaty úpadcu F. V., s. r. o., L., K. – mestská časť Šaca, IČO: X., žalovaní v II. až IV. rade zastúpení JUDr. A. T., advokátom, F., K., **o určenie pravosti prihlásenej pohľadávky**, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 13Cb/767/2000, o dovolaní žalovaných v II., III. a IV. rade proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/111/2010-470 zo dňa 14. decembra 2010, právoplatného dňa 13. januára 2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach, ako súd prvého stupňa, rozhodujúc vo veci opätovne po zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, č. k. 6Obo/176/2003-244 zo dňa 29. apríla 2005, rozsudkom č. k. 13Cb/767/2000-304 zo dňa 31. marca 2010, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že jeho pohľadávka vo výške 493 287 324,58 Sk prihlásená v konkurze voči úpadcovi K. I., spol. s r. o., K., vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. K 249/98, je nesporná s právom na oddelené uspokojenie v zmysle § 28 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len “ZKV”). Svoje rozhodnutie odôvodnil závermi z vykonaného dokazovania, z ktorých mu vyplynulo, že prihlásenú pohľadávku na prieskumnom pojednávaní žalovaní popreli. Ako

dôkaz o preukázaní uplatnenej pohľadávky žalobca označil úverové zmluvy a žaloby podané o zaplatenie nesplateného úveru s príslušenstvom. Označené skutočnosti výšku uplatnenej pohľadávky nepreukazujú, výška uplatnenej pohľadávky nevyplýva z predložených úverových zmlúv a ani z podaných žalôb, o ktorých nebolo rozhodnuté pre prerušenie konania. Uplatnená pohľadávka pozostáva z úrokov vzniknutých z viacerých zmlúv a nie je preukázané, v akej výške a za aké obdobie vznikli žalobcom uplatnené jednotlivé nároky. Keďže žalobca nepreukázal, že má voči úpadcovi pohľadávku v uplatnenej výške, súd prvého stupňa žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že neúspešného žalobcu zaviazal k náhrade trov konania v sume 24,80 eur žalovanému v II. rade, v sume 8,20 eur žalovanému v III. rade a v sume 16,60 eur žalovanému v IV. rade.

Na odvolanie žalobcu, žalovaného v I. rade, v II. rade a Ing. I. V., Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 1Obo/111/2010-470 zo dňa 14. decembra 2010, právoplatného dňa 13. januára 2011, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Druhým výrokom odmietol odvolanie žalovaného v I. rade a Ing. I. V.. S poukazom na ustanovenia § 1 a § 157 ods. 2 OSP dospel k záveru, že prvostupňový súd sa usmernením odvolacieho súdu, vysloveným v zrušujúcom a vracajúcom rozhodnutí zo dňa 29. apríla 2005, neriadil. Odvolací súd uviedol podstatné skutočnosti, ktorých sa malo týkať dokazovanie pred súdom prvého stupňa, resp. ktorých sa malo týkať odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu (vyriešiť otázku aktívnej legitímácie Ing. V. v spore; odôvodniť vysporiadanie sa so skutočnosťou, že podaním zo dňa 25. novembra 2002 žalovaní Ing. K. a Ing. K. vzali späť popretie prihlásenej pohľadávky veriteľa Č., a. s., hoci vyjadrenie v odvolaní proti rozsudku zo dňa 25. marca 2003 nasvedčuje, že svoje stanovisko zmenili). Zdôraznil pritom potrebu náležite sa venovať dôvodom uvádzaným v odvolaniach a odôvodneniu svojich záverov. Poznamenal, že sa to týka nielen tvrdení a námietok proti napadnutému rozsudku zo dňa 31. marca 2010, ale aj tvrdení a námietok vznesených v odvolaniach žalovaného v III. a V. rade proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 25. marca 2003. Záverom ozrejmil, že právo podať odvolanie patrí len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená určitá ujma. Za ujmu však nepovažoval v rozhodovanom prípade okolnosť, že súd prvého stupňa vzhľadom na ustanovenie § 23 ods. 1 ZKV musel žalobu pre stanovisko žalovaného vo IV. rade zamietnuť, aj keď žalovaná v I. rade jeho pohľadávku v upravenom petite uznala. Vzhľadom na tieto skutočnosti, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolanie žalovanej v I. rade odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP

s odôvodnením, že keďže súd žalobu zamietol, žalovaná v I. rade bola v konaní úspešná. S odkazom na ustanovenie § 218 ods. 1 písm. b) OSP odmietol taktiež odvolanie Ing. V. s odôvodnením, že svoju aktívnu legitímáciu ešte v konaní nepreukázal.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali v zákonnej lehote dovolanie žalovaní v II., III. a IV. rade. Dovoláním napadli uznesenie odvolacieho súdu v časti, v ktorej odvolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 13Cb/767/2000-304 zo dňa 31. marca 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodili z ustanovenia § 237 písm. f) OSP a jeho podanie odôvodnili ustanoveniami § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) OSP. Dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP vo vzťahu k ustanoveniu § 237 písm. f) OSP vzhladli v postupe odvolacieho súdu, ktorým im bola odňatá možnosť konať pred súdom tým spôsobom, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentmi žalovaného v III. rade uvedenými vo vyjadrení k odvolaniu proti prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 26. júla 2010. Nezaujatie žiadneho stanoviska k týmto námietkam a dôkazom zo strany odvolacieho súdu, ho, podľa jeho názoru, oprávňuje namietat', že odvolací súd jeho relevantnú námietku a dôkazy opomenul vyhodnotiť, čím mu bolo znemožnené účinným a efektívnym spôsobom v odvolacom konaní uplatňovať svoje práva, teda konať. Príloha k dovolaniu predstavuje neúčelne rozsiahlu (35 stranovú) konkretizáciu skutočností, ktoré dovolatelia považujú za dovolacie dôvody, avšak postráda žiadané adresné subsumovanie uvádzaných skutočností pod jednotlivé ustanovenia dovolacích dôvodoch. Dovolatelia v nej obšírne a podrobne opísali priebeh konania s akcentom na vady, ktoré sa podľa ich mienky vyskytli počas doterajšieho konania, avšak tieto boli nimi namietané už v ich temporálne skorších odvolaniach, resp. písomných vyjadreniach (čl. 373 – 397). Dovolacím petitom sa domáhali zrušenia uznesenia odvolacieho súdu v napadnutej časti a zastavenia odvolacieho konania.

K dovolaniu žalovaných v II., III. a IV. rade sa vyjadrili žalobca a žalovaná v I. rade. Zhodne navrhli dovolanie odmietnuť ako neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorí sú zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 OSP) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je

dovolanie prípustné, a keďže nevykazuje ani žiadne z väd podľa § 237 OSP, je potrebné ho odmietnuť podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP, ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. V zmysle ustanovenia § 239 ods. 1 OSP platí, že ak bolo napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, je dovolanie proti nemu prípustné, ak:

- a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa,
- b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c).

Podľa § 239 ods. 2 OSP, dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak:

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Nakoľko v prejednávanej veci odvolací súd svojím uznesením zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaných v II., III. a IV. rade nemožno vyvodiť z ustanovení § 239 OSP.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) OSP, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 OSP vylúčené. Dovolatelia poukázali na existenciu podmienky prípustnosti dovolania uvedenú v ustanovení § 237 písm. f) OSP. Dovolací súd však v rámci svojej zákonnej povinnosti, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá OSP, nezistil žiadne vady konania (namietané alebo nenamietané) upravené v § 237 OSP, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť.

Dovolatelia vzhladli dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 237 písm. f) OSP /účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom/ v postupe odvolacieho súdu, ktorým im bola odňatá možnosť konať pred súdom tým spôsobom, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentmi žalovaného v III. rade uvedenými vo vyjadrení k odvolaniu proti prvostupňovému rozhodnutiu. Nezaujatie žiadneho stanoviska k námietkam a dôkazom žalovaného v III. rade zo strany odvolacieho súdu, ho, podľa neho, oprávňuje namietat', že odvolací súd jeho relevantnú námietku a dôkazy opomenul vyhodnotiť, čím mu bolo znemožnené účinným a efektívnym spôsobom v odvolacom konaní uplatňovať svoje práva, teda konať.

Dovolací súd s názorom dovolateľov nesúhlasí a konštatuje neexistenciu takto namietnutej vady konania. Jej neopodstatnenosť vyplýva zjavne z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, ktorý na č. l. 471 – 472 výslovne tieto námietky uvádza. S dôvodmi, ktoré viedli k zrušujúcemu a vracajúcemu rozhodnutiu, sa odvolací súd náležite vysporiadal. Odôvodnenie je zrozumiteľné a vyčerpávajúce, v súlade s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí upravenými v ustanovení § 157 ods. 2 v nadväznosti N.

ustanovenie § 167 ods. 2 OSP, a so zreteľom na to, že inštitút odôvodnenia súdneho rozhodnutia je jednou z podstatných záruk výkonu súdnej moci.

V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné ozrejmiť dovolateľom i tú skutočnosť, že tvrdenia žalovaných v II., III., a IV. rade produkované v rámci tohto súdneho konania, s ktorých nevysporiadaním odôvodnili podanie dovolanie títo traja účastníci, nie sú vylúčené z ďalšieho prejednávania, resp. z ďalšieho dokazovania, pretože dovolaním napadnutým uznesením odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Bude preto povinnosťou Krajského súdu v Košiciach, ktorého rozsudok odvolací súd zrušil, akceptovať ustanovenie § 226 OSP a vec opätovne, adekvátne v zmysle intencií odvolacieho súdu, prejednať a vydať nové meritórne rozhodnutie.

Na základe uvedeného, nie je daná existencia dovolateľmi namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f) OSP, a dovolací súd v rámci svojej zákonnej povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá OSP, nezistil žiadne iné vady konania upravené v § 237 OSP, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. Z tohto dôvodu sa dovolací súd nezaoberal opodstatnenosťou, resp. neopodstatnenosťou, ďalších dvoch uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP /konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci/ a § 241 ods. 2 písm. c) OSP /rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci/.

Konštatujúc, že v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v namietanej časti nie je podľa § 239 OSP prípustné, a vady konania, či už namietané alebo nenamietané, uvedené v § 237 OSP neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných v II., III. a IV. rade odmietol ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá OSP.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť (§ 218 ods. 1 písm. c/ OSP), nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát jednohlasne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 27. septembra 2012

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.